

Tautos likimo tema lietuvių literatūroje

Tauta - tai žmonių grupė, kurių sieja bendra kilmė, žemė, kalba, istorija bei papročiai. Žmogus yra tautos dalis. Jis turėtų pureslėti savo kultūros ir vengti nutautėjimo, tačiau taip būna ne visada. Viskas priklauso nuo individuo požiūrio į tautybes. Šia tema raišė daug priabos ir šio laikmečio rašytojų. Knygos „Dievų miškos“ autorius Balys Sruoga apraše dramatiško tautos likimo karo, temties, mirties ir bado akivaizdoje, na o pjesė „Tšvanguas“ autorius Marius Trakkevičius - emigracijos ir rizikos išėlyje. Abu šie autoriai renierai to laikmečio žmogui būdingomis veibybėmis bei istoriniams įvykiams.

Vairiame XX a. viduryje paraičių suchebino antėasis paraičinius kuras. Jei ne tik nusinešė daugiausiai gyvybių per visą žmonijos gyvavimąs istoriją, bet ir naikino tautas, kurios buvo mažos ir nepajegios ginkles. dieluva, kaip nedideli valstybė, taip pat buvo užimta. Apyie jas okupacijos, žmonių patirta suntinga, temtis bei kovas už buvę raišę XIX a. egzistencializmo epochos profesorius ir rašytojas B. Sruoga. Menininkų romane „Dievų miškos“ autorius pavuodavo žmonių gyveninius logujus. Čia patekė žmonės - tai tautos inteligenčiai, kuri priešanta buvo išvežti į koncentracijos stovyklas. Kiekvienas čia patekęs po kelis dienų supriabos - išgyventi bus sunku. Pregindinis klausimas gyvenantiams logujuje buvo vienas: Kada šis košmaras baigsis? Atsakymo nesinčiojo nėkas. Kad n kaijs bebučę, sūnus, dieluvai skauzdžiu baihotapiai, lietuvių tauta privedo daugybę svankių ir galingų žmonių, kurių nepareidavę rokičių žeminiui ir kovojo dėl savo gyvybių iki galvo. Ne veltui lietuviaciai logujų buvo panaudoti „garbes kalnai“ už jų režinimų, leisimų ir svarkiamia - patikimumų. Taigi, nors mūsų tautos likimas antrojo paraičinio karo metais buvo tragedijos, tačiau to metu žmonės pažymėjo beslogišku atsidarimiu tautybes išsaujėjimui, kuriu dėl to mes vis dar gyvujame ir gausinome liečius vandžiavet.

Šiame artice, apie visiškai priešingą tautos likimą raišę XXI a. postmodernizmo epochos atstovas Marius Trakkevičius. Priešej

„Šivarūmas“ autorius apraše pirmojo maršo lietuvių emigrantijos banga iš kitas užsienio valstybes. Įskaitingai nei knygėje „Dievų miškas“ čia vaizduojami žmonės savo likimą pasirinko patys. Migracijai svetin, iškodamai išviesėnės ateities iš pilnavečių gyvenimc, likidami si daug - gavo mažai.

Darbas susieasti buvo sunkus. Niekas nenurodo sveikatos, kadangi jie čia buvo nesuprasti, visų atstumti iš klas svarbiausia ir nelaukiama. Išbandymai tuo nesibaigę. Atlikantys likimas prisiuko dar blogesne linkme. Atvykę iš kita Valstybė su bilietu iš vienės pusė, nemokėdami kelbės ^{nicho} išnemdamai, jie dar ypač iš apgaunamai. Kad iš koks sunkumas nėra taikičiai patyrė tenka paprastai, jog tokį likimą pasirinko jie patys. Taigi, an buvo verta rizikuoti savo iš tautos likimu, nutelejimu, seima iš artimaisiais vien tam, kad patintų „nelykies“, kurie nebuvos patys geriausi? Iš šių klausimų atslogi gali tik jie patys, juk ne veltui sakoma, jog kiekvienas žmogus ypač savo „likimo kelvis“.

Taigi, galima teigti, jog tautos likimas priklauso nuo jų pačios. Remdomiesi informacijos išvystais išlikinome, kad stipresni ir gelingesni visada ypač pačiuose „nuskiausti“ silpninės, tačiau jeigu tauta ypač vieninga ir geba atsilaikyti priebet kelių blogi, tai jaudintis dėl nutelejimo nerai ko. Nors patys esame savo tautos likimo bendrojojai, tačiau kad iš kaiybės būtų gaila, siuolaukinėje visuomenėje, nėra vertybinių porekių. Tolstame nuo mūsų jungiančių paprotių, begame svečių iškodamai laimies redami oaro menką išlikinimą, jog kiten geriau, kuriame seimais toli nuo namų iš likinės išlikti vieninga tauta? Nors antrojo pasaulinio karo metais lietuvių nukentėjo labiausiai, tačiau pernagai nei diandien, žmonės stengiasi išsaugoti lietuviybę, neaplūsti savo žemės, dirbti jas iš nutelejeli.